

očetov prijatelj, ko bi Anton hotel Ivanko. Mož se ni kazal posebno zavzetega, dasi je Prsteničar vedel predobro, kako do čista ga umeje.

Še tisto jesen je bival Prstenik več tednov na Gorenjskem, čudil se lepim krajem, drugačnim razmeram, visokim goram, bistrim potokom in rekam; najbolj so ga zanimala seveda Ivankine oči. To je že tako stara pesem, ki se vedno ponavlja in se bo ponavljala, pa se prav nič ne izpremeni, če jo potrpežljivemu bralcu za danes ponovimo ali pa ne. Ko se je vrnil k materi v reško dolino na Goljačevo Brdo, prinesel je s seboj mnogo prijetnih spominov v zavesti in — v srcu.

O pustu potem je zares snubil, in srečna sta bila z Ivanko, ko mu jo je oče obljubil in sicer rad brez odlašanja; le svatbo so odnesli na pomlad, ker so trdili, da se jima še prav nič ne mudi.

Brhka Ivanka pa ni prinesla k hiši samo ljubečega srca — kakor se je nadejal Anton —, marveč tudi polno mošnjo denarja. To je bilo prav tako, kakor da ji je oče povedal, kolika potreba je prav za to sredstvo pri Prsteniku.

Vse je kazalo, da je prišla v hišo sreča z mladim parom in ta sreča bo pomagala tudi hiši do nekdanje slave. (Konec.)

V jeseni.

Žalostno v megleni dalji
Zadnja lastovka žgoli:
„Hoj, kakó v ledeni halji
Zima za meno hiti!“

Mrzel v dolu veter piše,
Listje blede trepetá,
Z drevja pada, tožno vzdíše:
„Zima bliža se z gorá!“

Težke zemlji so obrvi,
Snú pokriva plašč jo siv:
„Zime to poljub je prvi,
Pa kako je omamljiv!“

Vid Poljak.

Ukrajinec.

I.

V divjem diru divji Lehi
Jašejo na Ukrajino,
Kakor Dnjeper veličastni
Stepno preplavé ravnino.

Kakor lačni, črni vrani
Se spusté na svoje plene;
Varni niso ni otroci,
Sivi dedje, niti žene.

In z bogatim plenom Lehi
Kakor megla raz poljane
Se zgubijo, Ukrajini
Zapusté neštete rane.

II.

Kraj potoka rase vrba,
Mlad junak pod žalujočo
Spira svojemu očetu
S hladno vodo rano vročo.

„Zadnja želja . . . sin prelubi:
Pojdi . . . pojdi v kraje ptuje,
Kjer ugrabljena mi hčerka
V Lehov sužnjosti vzdihuje.“

Zadnje zbere mož besede,
Sinu zrè v očesi črni:
„Sinko, dokler nje ne najdeš,
Oj nikar se mi ne vrni!“

III.

Gosta megla polje krije,
Veter ljut čez streho piše,
Čelo se mračí junaku,
Ki hiti od rodne hiše.

Čelo se temni junaku,
A očesi sta mu živi,
Da očij tako ognjenih
Nima ni sokolič sivi.

Proč hiti od rodne hiše
V zemljo ptujo, mu neznano,
Da zvrši obljubo sveto,
Mrtvemu očetu dano.

IV.

Tiho teče tužni Dnjeper,
Teče v Ukrajino mrtvo,
V domovino Ukrajincev
Nese Lehov dvojno žrtvo.

Val pri vrbi se ustavi,
Dve telesí pod nje veje
Rahlo položi in vrbi
Tožni zaupljivo deje:

„Sprejmi vrlega junaka,
Vreden je, da tu počije,
Kjer mu ljubega očeta
Črna prst že dolgo krije.“

J. A.